

Prædiken til Påskemorgen

En ung præst fik sit første embede i et lille sogn i Jylland. Han afløste en kollega, som havde været præst på stedet i en menneskealder. Den gamle præst tog godt imod den nye. Trofast mødte han op til sin unge kollegas gudstjenester og var ham overalt en god støtte. Da påsken nærmede sig, opmuntrede den gamle præst sin unge kollega ved at sige, at der sandelig var store forventninger til årets vigtigste prædiken – den som holdes påskemorgen.

Herefter bekymrede den unge præst sig hver aften. Hvordan skulle han holde en påskeprædiken, som blot nogenlunde kunne tilfredsstille den gamle præst? Det var en ulidelig tid for den unge præst. Påsken nærmede sig, men de brugbare tanker udeblev. Så ville tilfældet en dag, at han kom forbi blomsterbutikken. Her averterede de med påskeliljer, som endnu ikke var udsprungne. Og lige så sandt det er, at prædikeninspiration kan komme mange steder fra, lige så sandt er det, at han på stedet købte et bundt. Han lagde dem koldt i sin kælder og arbejdede på sin plan om, at lade dem springe ud på selve påskemorgen. I påskeliljerne var der bud om opstandelsen, thi fra døden sprang de ud til livet.

Sådan prædikede den unge præst i kirken påskemorgen, og det vakte begejstring blandt kirkegængerne da han, som vidnesbyrd om alt det sagte, fremdrog de nyudsprungne påskeliljer fra et gemme i prædikestolen. Men undervejs i prædiken bemærkede han, at den gamle præst så misfornøjet ud. Og efter gudstjenesten, da der var blevet hilst af i våbenhuset, stod de to kolleger side om side i kirkedøren. Den unge præst sagde ikke et ord. Nødig skulle man risikere at overdøve en mulig rosende bemærkning. Men den rosende bemærkning kom aldrig. I stedet var det som om, at den gamle præst søgte noget med sit blik. Han spejdede ud over kirkegården, og pludselig fandt han, hvad han søgte. Et gravsted, hvor der et par dage tidligere var sat et bundt påskeliljer, og allerede hang de trist fra vasen. Han pegede på de visne påskeliljer og sagde til den unge præst: - Se, dér har du dine opstandelsesliljer!

Det var en slem dukkert til den unge præst. Men det var nødvendigt, for selv om påskeliljen er naturens bedste forhåndenværende billede på opstandelsen, så er det langt fra et fyldestgørende billede på det budskab, som forkyndes påskemorgen. Det kræver viden om blomster, at forstå hvorfor det er sådan. Forklaringen er den, at en påskelilje af sin natur er flerårig. Den optræder i en uendelig cyklus, hvor den skiftevis lever og dør på denne jord. Men den opstandelse som kristendommen har bygget sine kirker på, det er den opstandelse, hvor det, som sås i forkrænkelighed, opstår i ukrænkelighed. Intet af det som opstår fra de døde, skal nogensinde krænkes med døden igen. Derfor er påskeliljen et ufuldstændigt billede på den opstandelse, som vi forkynder påskemorgen.

Der forekommer inidtidigt ikke en påskemorgen, hvor vi ikke synger Grundtvigs enestående salme om påskeblomsten. Men samtidig med den salme, skal vi glæde os over, at opstandelsen er mere, end noget jordisk billede formår at indfange. Kristendommen genkender ikke en cyklus, hvor liv og død skiftevis afløser hinanden. Vi har ét eneste liv på denne jord, og til enhver tid må vi søge det bedst mulige udbytte af livet, for vi vender ikke tilbage.

Vi går til et bedre sted. Et sted, som efter sigende, giver os den glæde og fred, som verden ikke kunne give os. Men hvordan er der så, dér hvor vi skal hen? En konfirmand sagde for nylig: -Jamen, er himlen sådan et sted, hvor man bare skal sidde uden at lave noget? Og jeg kom til at tænke på Sokrates, som forestillede sig himlen som stedet, hvor man diskuterede lidenskabeligt. Mens Sokrates levede, kunne han ikke fungere uden diskussioner. Og han forestillede sig, at når han kom i himlen, så stod alle hans tidligere opponenter parate, og havde haft rigelig tid til at forberede deres argumenter imod alt, hvad Sokrates havde sagt her på jorden. Den udfordring så Sokrates frem til!

Jeg er stor tilhænger af enhver tænkelig forestilling, som vi kan gøre os af himmeriget. Jeg synes, at det er en dejlig tanke, at der måske er brug for noget af det, som vi hver for sig tillærte os her i livet, når vi engang samles i himmeriget. Og helt uden bibelsk belæg, er den tanke vel ikke. I Herrens hus er der mange boliger. Sokrates

bor henne ad gangen til højre, fra hans kammer lyder der ivrig debat. Fra H. C. Andersens værelse lyder der dejlige eventyr, og hos Edison er lyset tændt fra morgen til aften.

Opstandelsen er afgørende for kristendommen. Næstekærlighed og humanisme kan man lære så mange steder. I skolen, på arbejdsmarkedet og i sportsklubben lærer vi, at man skal være mod andre, som man ønsker at de skal være mod én selv. Kristendommen har ikke patent på næstekærlighed og humanisme. Men kristendommen har derimod patent på opstandelsen, og dermed har kristendommen også patent på en frygtløs og uselvsk ihærdighed i næstekærligheden og humanismen. For det er, hvad visheden om opstandelsen gerne skulle betyde for menneskets gerninger – den skal indhylle dem i frygtløshed og uselvskhed.

Paulus var en af de første, som så det her. Han bemærkede, at der var begyndende uro og selvskhed i de tidlige kristne menigheder. Han spurgte dem, om de havde mistet håbet om opstandelsen? For havde de håbet om opstandelsen i behold, så kunne der umuligt forekomme splittelser og egenkærlighed iblandt dem. Han sagde: Hvis ikke Kristus er opstået, så kan vi dreje nøglen om. Så kan vi sælge kirkerne, orglerne og salmebøgerne og gå hjem hver til sit. For uden opstandelsen, får næstekærligheden ingen kraft. Uden opstandelsen, sætter dødsangsten sig i os, og et menneske i dén angst magter, naturligt nok, ikke at se mere, end blot sit eget.

Vi er altså nødt til at gøre os billeder af opstandelsen hver eneste dag. Selv om opstandelsen er en svær tanke, og vi tit er fristet til at lade den ligge, fordi der er så meget i kristendommen der forekommer lettere, så er opstandelsen dét, som hele kristendommen henter sin sammenhæng og meningsfuldhed fra. Vi er nødt til at arbejde med troen på opstandelsen. Ellers smuldrer kristendommen.

Karl Barth skrev, at med mennesket er det, som med en vandringsmand, der i lang tid har fulgt en tryk og tillokkende vej, imod et mål, som efter hans mening var ganske nær. Men pludselig ved et sving på vejen opdager han, at vejen fører meget videre. Bagved det første mål, viser der sig nye dale og højder og han bliver stående og spørger sig selv, om han skal gå videre ad den vej? Han ved, at hvis han fortsætter ind i fjernheden, så er han ikke længere herre over sit eget liv og skæbne. Måske har vi læst i biblen og hørt mange gode kristne ord, men vi har dog altid kun taget så meget til os, som vi inderst inde følte, at vi kunne forstå. Men med opstandelsen støder vi på et punkt i biblen, hvor vi mærker, at vi ikke kan vedblive at være vore egne herrer. At den vej, som vi kommer ind på, ikke er vores egen og ikke minder om noget, som vi i forvejen kender. Når vi kommer til dét punkt, så er vi nået dertil, hvor den egentlige, dybe, sande mening i bibelen begynder.

Jeg tror, at Barth bygger ovenstående på beretningen om Abraham, som i drømme hørte Herren kalde på sig. Herren sagde til Abraham, at han skulle stå op og følge med, for der var noget, han ville vise ham. Det var landet, som sprang af kilder og flød med mælk og honning. Abraham stod op og gik med, han vidste intet andet, end at Herren ville vise ham noget. Igennem alt det ufremkommelige, havde Abraham kun Herren som stok og støtte. Sådan vil han også føre os gennem dødsskyggers dal ind i fjernheden, for der er noget han vil vise os til den tid. Kunsten er at turde følge med, som Abraham gjorde det.

Glædelig Påske

Prædiken er skrevet af Adam Boas, sognepræst i Haarby, 2017